

— Хайде, татко, да идемъ въ курника да спимъ.  
Послушалъ старецътъ и тръгна. Поставилъ му Вранътъ стълба. Влѣзълъ старецътъ въ курника и легналъ. А Вранътъ го покрилъ съ крилото си, и така спали. Погостувалъ старецътъ у зетя си и си отишълъ.

Пастжпила нощъ, и той казалъ на старата:

— Не искамъ да спя въ стаята . . . да идемъ, старо, да спимъ въ курника.

— Какво пакъ ти, глупави? азъ не мога да ида тамъ.

— Нищо, азъ ще ти подложя стълба.

Влѣзли тѣ въ курника. Седнали. Старецътъ я покрилъ съ ржка и двамата задрѣмали. Ето, прѣзъ нощта старецътъ поискалъ да се протегне, и като полетялъ на земята, а старата слѣдъ него — че и двамата съвсѣмъ се изтрепали.

Отъ това врѣме старецътъ прѣстаналъ да глупѣе, и до сега съ бабичката си живѣятъ щастливо.

*Чичо Пѣйчо.*

---

Ек Манчева.

## Дѣца и лѣстовички.

*Всички птички:*

Идемъ, идемъ, мили дѣца,  
Ето връщаме се вече,  
Радостъ пълни морни сърдца,  
Съ пѣсни идемъ отдалечъ!

*Една птичка:*

Какъ е мило, топло тука,  
Пролѣтъ сладка е при васъ,  
Па и щъркътъ гнѣздо чука —  
Бърза да прѣвари насъ.

*Едно дѣте:*

Добрѣ дошли, птички малки,  
Какъ прѣкарахте зимасъ?